

Ady András

ERNYŐ

A „nem veszek részt semmiben” egy vitrin,
ősz persze, vagy téli semmiség, sétálható
távlatillúzió, kissé a tükörtermekhez hasonlítható,
kissé a torz tükrökre. Fogd a családod, nekem
hozni-vinni való anyám már nincsen, a többi öreg
nagyon, már halottként is öregek... Te azért hozd
a tieid, ne legyünk egyedül a visszavonulás kiállításában.
Ja, igen: és hozz parapléát is, ki tudja, mire jó,
ősz-téli vitrinekre jellemző, hogy közéjük esik
néha egy-egy volt jelent jelentő számlaolvasó.

KELLŐ!?

Még írunk, elvtársak, harcra fel- és
harcról leírunk, de kinek és minek?
A tegnap az egyik olvasó damilos kaszával
ritkített sorokat, néha becsípte a lapot,
kihagyta, újakezdte, újra se... A Jóistenre kértem,
hagyja legalább szárba szökni a tavaszi irodalmat,
s csak utána nyessen, tépjen. Mi volt a válasz?
Figyeljmá', odateszem homlokodhoz a rotort, oda,
ahová jobb időkben a revolvert szokás, s ahová
te udvarlós kedvedben a tépett virágot szokod...
Figyelj, kreatív amice! Hallám: írod már, amit
mondok, vagy krepálás előtt még a sajátod írod?

S ez még a jobbik, ez legalább kaszával
cenzúráz, szerkeszt, fennköltén kommunikál...
A többi némán tép ezerrel, felettük naponta

elsétál egy borvirágos szerencseisten.
Feletted senki sem sétál.

REMINESS

Csak ezt a jéghideg vonatot éljem túl, csakis ezen...
mi máson is, a francba?, érjem el végállomásom: egy
rétet, egy istentől, embertől elfeledett kertet, ahol
hason feküdhettek én és a jegyzetfüzet!

Odahaza az utolsó villamos is felakasztotta magát
a nagyfeszültségű huzalra, áll alatta a konduktor,
tudja, csak a temetőárokba kísérheti, s a hantnál
senki más, majd csak egymaga.

Az utolsó 1300-as Dáciát is bedarálták már, ott van
mint sercegő töltelék a kolozsvári palacsintában...

Nagyapa lejön az emeletről, friss sztrókját odafenn
hagyja, minek is zavarna... ad egy üveg Hargita borvizet,
vidd, fiam, meleg lesz ott a réten, még jól foghat, ha
mindazt a miniatűr történelmet, miről eddig hallgattál,
amivel mások is szépen elhallgattak, lejegyzed... igaz is,
miért is teszed, de az színigaz, te mindig lábjegyzet nélkül
jegyezgetsz volt és sosem voltta tett időket.